

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2661/2025
22.01.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић и Ирене Вуковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из Села ..., Општина ..., чији је пуномоћник Иван Ђорђевић, адвокат из ..., против туженог „Tridonik Srb“ ДОО Ниш, чији је пуномоћник Светлана Анђелковић Милошевић, адвокат из ..., ради поништаја споразума о престанку радног односа и накнади штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 461/25 од 24.04.2025. године, у седници одржаној 22.01.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 461/25 од 24.04.2025. године, у ставу првом изреке.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 796/24 од 07.10.2024. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и поништен споразум о престанку радног односа на захтев запосленог од 28.10.2020. године, као незаконит. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади штету у виду изгубљене зараде због незаконитог престанка радног односа за период од 28.10.2020. до 01.06.2023. године, са законском затезном каматом на појединачно одређене износе од доспелости до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да у корист тужиоца уплати доприносе надлежним фондовима ПИО и здравственог осигурања по стопи и основици која важи на дан уплате, на досуђене износе из става другог изреке. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу уместо враћања на рад исплати накнаду штете због незаконитог престанка радног односа у висини две месечне зараде у укупном износу од 85.238,34 динара, са законском затезном каматом од 07.10.2024. године до коначне исплате, док је тужбени захтев преко досуђеног износа до тражених износа 10 месечних зарада у укупном износу од 584.724,20 динара одбијен као неоснован. Ставом петим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име парничних трошкова исплати 370.540,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 461/25 од 24.04.2025. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу првом, другом, трећем и у усвајајућем делу става четвртог изреке, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се поништи као незаконит споразум о престанку радног односа на захтев запосленог од 28.10.2020. године, да се обавезе тужени да тужиоцу накнади штету у виду изгубљене зараде због незаконитог престанка радног односа за период од 28.10.2020. до 01.06.2023. године, у појединачно назначеним износима са законском затезном каматом од доспелости до исплате, да на наведене износе уплати доприносе надлежним фондовима ПИО и здравственог осигурања по стопи и основици која важи на дан уплате, као и да тужиоцу уместо враћања на рад исплати накнаду штете због незаконитог престанка радног односа у висини две месечне зараде у укупном износу од 85.238,34 динара, са законском затезном каматом од 07.10.2024. године до коначне исплате. Ставом другим изреке, укинута је одлука о трошковима поступка садржана у ставу петом изреке првостепене пресуде и предмет враћен првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање о евентуалном тужбеном захтеву.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, у преиначеном делу, ревизију је благовремено изјавио тужилац, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију тужиоца са захтевом за накнаду трошкова.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11...10/23), Врховни суд је утврдио да је ревизија неосновна.

У поступку доношења побијане пресуде нема битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, нити има других битних повреда одредаба парничног на које се указује ревизијом.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен код туженог на радном месту ... на основу уговора о раду од 06.05.2020. године. Споразумом о престанку радног односа од 28.10.2020. године тужиоцу је престао радни однос. У члану 2. споразума утврђено је да ће запосленом бити исплаћене све неисплаћене зараде, накнаде зараде и друга примања која је остварио до престанка радног односа, као и износ од 150.000,00 динара нето, у који су урачунате обавезе које послодавац има према запосленом, док чланом 4. запослени потврђује да је обавештен на последице до којих долази у остваривању права за случај незапослености. Пре потписивања споразума тужиоцу су предочене опције за престанак радног односа и то споразумни престанак радног односа уз надокнаду од 150.000,00 динара нето у виду стимулативне отпремнине или престанак радног односа као технолошким вишку уз остваривање права на новчану накнаду код Националне службе за запошљавања у трајању од три месеца. Тужилац се без консултације са стручним лицем одмах определио за опцију споразумног престанка радног односа и исплату стимулативне отпремнине. Приликом потписивања споразума тужиоцу нису стављене у изглед негативне последице одбијања потписивања споразума, тако да исти није потписан услед претње или

принуде. Такође, тужилац је био свестан и упућен да потписује споразум којим ће му престати радни однос, био је упознат са последицама престанка радног односа, односно да потписивањем споразума не може да оствари право за случај незапослености код Националне службе за запошљавање, а није му било ускраћено ни право да се пре потписивања споразума консултује са правним саветником.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев, поништио споразум о престанку радног односа као незаконит и обавезао туженог да тужиоцу исплати потраживане накнаде штете, закључујући да је тужилац приликом потписивања споразума био у битној правној заблуди како у погледу последица непотписивања споразума тако и у погледу исплате износа стимулативне отпремнине.

Другостепени суд је изразио супротно становиште, налазећи да је оспорени споразум о престанку радног односа у складу са чланом 177. Закона о раду, да је закључен у писаној форми, потписан од стране тужиоца и туженог уз обавештење о последицама до којих долази у остварењу права за случај незапослености, при чему приликом потписивања истог није било мана воље у смислу члана 61. став 1. Закона о облигационим односима, па је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев (другостепени суд је преиначењем првостепене пресуде одбио основни тужбени захтев, а укинуо одлуку о трошковима поступка и предмет вратио првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање о евентуалном тужбеном захтеву).

По оцени Врховног суда разлози ревизије којима се указује на погрешну примену материјалног права су неосновани.

Наиме, један од разлога за престанак радног односа из члана 175. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05...75/14) је и споразум између запосленог и послодавца. Чланом 177. истог закона, прописано је да радни однос запосленог може да престане на основу писаног споразума послодавца и запосленог (став 1), а да је пре потписивања споразума, послодавац дужан да запосленог писаним путем обавести о последицама до којих долази у остваривању права за случај незапослености (став 2).

У конкретном случају, а према цитираној одредби закона, основ за престанак радног односа тужиоцу је споразум који је закључио са туженим. Споразум се сматра закљученим када послодавац и запослени постигну сагласност, како о престанку радног односа, тако и у погледу осталих питања која су од значаја за престанак радног односа (дан прекида рада, исплату неисплаћених зарада и других примања и др.) и да би споразумни престанак радног односа производио дејство он мора да буде резултат слободно изражене воље. Тужилац пре закључења споразума није био суочен са претњом или принудом, упознат је о последицама у остваривању права за случај незапослености и тужилац се определио за споразумни престанак радног односа потписивањем истог, при чему није доказао да му је пре потписивања ускраћена могућност консултације са правним саветником. Из наведеног произлази да је побијани споразум закључен без постојања мана воље у смислу члана 60. Закона о облигационим односима, а није постојала ни битна заблуда на страни тужиоца у смислу члана 61. истог закона. Према томе, правилан је закључак другостепеног суда да је предметни споразум о престанку радног односа тужилац потписао на основу слободно изражене воље и након што се определио за овакав начин престанка радног

односа, као и да је био свестан последица споразумног престанка радног односа, сагласно члану 177. Закона о раду, па су неосновани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Како је побијани споразум о престанку радног односа законит тужени није у обавези да тужиоцу накнади потраживану накнаду штете на име изгубљене зараде, као и накнаду штете уместо враћања на рад, у смислу члана 191. став 1. и 5. Закона о раду.

Захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију је одбијен, с обзиром да ови трошкови нису били нужни за вођење парнице, у смислу члана 154. став 1. ЗПП, па је на основу члана 165. став 1. ЗПП одлучено као у ставу другом изреке.

На основу изложеног применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**